

ОКРУЖНОМ СУДУ У БЕОГРАДУ

Београд

На основу чл.2., 3. и 5. ст.3. Закона о рехабилитацији («Сл. гласник РС» 33 од 17. априла 2006.) подносим следећи

ЗАХТЕВ ЗА РЕХАБИЛИТАЦИЈУ

МИЛАНА НЕДИЋА, армијског ђенерала БЈВ рођеног 2. септембра 1878. године у Гроцкој од оца Ђорђа, среског начелника и мајке Пелагије, учитељице, за време Другог светског рата Председника Владе Србије.

Образложење

При крају Другог светског рата, влада Милана Недића била је распуштена 4. октобра 1944. године, а он је 6. октобра прешао са делом чланова Владе у Аустрију у град Кицбил, да би га 1. јануара 1946. године британске снаге предале југословенским партизанским властима које су га одмах подвргле саслушавању.

Дана 5. фебруара 1946. објављено је у средствима јавног информисања «Политика» и «Борба»:

САОПШТЕЊЕ

МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ПОСЛОВА ФЕДЕРАЛНЕ НАРОДНЕ РЕПУБЛИКЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ О САМОУБИСТВУ МИЛАНА НЕДИЋА

«Из страха од одговорности и да би избегао заслужену казну због почињених злочина над српским народом, 4. о.м. у 8,30 часова извршио је самоубиство бивши председник «српске» владе под окупацијом, издајник Милан Недић. Он је успео да се отргне од стражара, док га је овај спроводио иследнику и да се баца кроз са трећег спрата зграде у улици Кнегиње Љубице бр. 21.»

Д о к а з: копије саопштења из «ПОЛИТИКЕ» и «БОРБЕ» од 5.фебруара 1946. године

Ово саопштење подлеже оцени како у погледу веродостојности приказаног догађаја, тако и у погледу основаности терећења Милана Недића као извршиоца злочина над српским народом.

Званичан текст овог саопштења није нигде објављен, та ако Суд нађе да је приликом одлучивања потребна судскомедицинска документација, предлагемо да је Суд прибави од надлежног органа.

У сваком случају, морају се узети у оцену чињенице које су доступне и које саме по себи указују на неистинито приказивање смрти Милана Недића.

Код оцене веродостојности Саопштења наведеног догађаја намећу се саме чињенице, а то је да је пок. Недић 4. фебруара 1946. године имао преко 67 година, да је био у пратњи, сасвим сигурно, врло провереног и физички сигурно јачег удбаша, да је био под озбиљним и тешким оптужбама, те сигурно да је био под посебним режимом, и да се није кретао ходницима затвора у могућностима да се отме из руку стражара, и да оде до прозора, попне се на прозор и скочи.

Овако апсурдну могућност није потребно више анализирати посебне доказе, те се намеће једино могућ закључак, а то је да су егзекутори комунистичке полиције убили Милана Недића, у току истражног поступка, без обзира да ли су га бацили кроз прозор, убили у згради или негде другде.

Код оцене основаности навода о кривици потребно је имати у виду следеће:

По капитулацији југословенске војске, у Србији је формирана Комесарска управа са циљем одржавања реда уз жандармерију која се нашла у служби, и која је била предвиђена по чл. 12. акта о капитулацији, а у смислу одговарајућих одредаба женевске ратне конвенције. Ситуација је, у прво време, била релативно мирна, тако да је било могуће прихватање великог броја избеглица из Хрватске, Босне, Војводине и са Косова и Метохије.

Међутим, после напада Немачке на СССР, месеца јуна 1941, комунисти који су до тада били пасивни, ступили су у акцију.

Прве партизанске активности довеле су до сраховите одмазде Немаца у познатој размери 1:100 за убијеног, а 1:50 за сваког рањеног Немца.

Та ситуација се током времена све више поштравала и општа ситуација у Србији погоршавала повећањем броја жртава и повећањем обима уништавања, тако да је Комесарска управа била немоћна да учини било шта, да би стање довела у било какав ред, да прораде најнужније услове за нормалан живот у земљи, поднео је оставку.

Он је предложио да се формира једно ауторитативно управно тело, чији би задатак био спасавање Срба од биолошког уништења. Предложио је, између осталих, за ту функцију, армијског генерала Милана Недића.

Предлог Милану Недићу за образовање владе дали су и најугледнији Срби, њих 330, изражавајући му подршку у име српског народа, и указујући да би та влада имала првенствено спасилачки карактер. Међутим, Недић је тај захтев одбио, правдајући се да је стар и да је у дубокој жалости због погибије сина, снахе и унука.

Сваким даном њему су долазиле делегације из Србије, приказујући тешку ситуацију у којој се налазе, али је све остало без успеха.

Међутим, како се ситуација погоршавала рапидно сваким даном, он се, коначно, прихватио тог незахвалног задатка.

Према изјави датој на саслушању, немачки цивилни управник за време рата, др. Турнер, рекао је да је Милан Недић овај предлог одлучно одбио. Међутим, кад му је касније захтев поновљен са напоменом да је Хитлер одлучио да у циљу смирења ситуације Србију окупирају трупе усташа, Мађара, Бугара и Албанаца, Недић је прихватио предлог.

Влада је формирана 29. августа 1941.

Успостављањем српске владе, прилике у Србији су се , мада не потпуно, ипак знатно измениле

Из Босне и Хрватске пристизале су и даље избеглице и смештене су и помагане у другим потребама, колико је било могуће. Прихваћено их је преко 600.000 и размештени су по Србији. Међу њима је био и не мали број других народности, посебно Словенаца, који су врло успешно покренули активност за прелазак у православну веру и имали своја недељна богослужења у београдским црквама.

Школе су наставиле са радом. Да би се онемогућило слање омладине на принудни рад, основана је «Национална Служба за обнову и Србије» која је радила на пољопривредним имањима, градилиштима, и отклањању штете проузроковане ратним разарањем.

1942. године у Смедеревској Паланци, основан је тзв. «Завод за преваспитавање омладине», где је омладина васпитавана у патриотском духу одвраћања од штетних индоктринација и комунистичке активности. Та омладина је спасена од упућивања у логоре и уништења.

Снабдевање становништва је у границама постојећих могућности нормализовано.

Из заробљеништва су у неколико махова враћени ратни заробљеници који су били болесни као и храниоци породице, а тражено је да се пусте сви старији од 65 година.

Недићева влада је распуштена 6. октобра 1944. године и пребачена у7 Аустрију у Кицбил, а касније је Милан Недић пребачен у заробљенички логор Мосбург.

Непосредно пре одвођења неки пријатељи су му предлагали да нестане из логора, дајући му лажне исправе. Он је одбио речима: »ЈА СЛОБОДНО ИДЕМ ДА МИ СУДИ СРПСКИ НАРОД, ЈЕР ЗНАМ ДА НИСАМ КРИВ».

Из свега изнетог, јасно је да је Милан Недић био жртва прогона и насиља из политичких разлога, па зато,

ПРЕДЛАЖЕМ

Да веће Окружног суда у Београду на основу чл. 5. став 3 Закона о рехабилитацији утврди да је МИЛАН НЕДИЋ рођен 2. септембра 1878. године у Гроцкој од оца Ђорђа и мајке Пелагије, армијски генерал бивше југословенске војске и председник српске владе, био жртва прогона и насиља и лишен живота 4. фебруара 1946. године од стране власти Федералне Народне Републике Југославије.